Á Þjóðhátíð á Eða Akureyri nokkur:

Þess hefi jeg hjer að gjeta: Að unnu sunnudag Þjóðh., kom jeg, á snöggri ferð minni, er jeg fór frá ifir Skagafjarðarsýslu, — að hinnum svokölluðu "Hörnu-Eðavöllunum"!! á Skagafirði. Var bjó næst á undann þeim sem þar búa nú, sjera Sál. Pjetur, mág minnar, Jónsson. Aðunnar sá eg nauðinn aldrei. Hann var sagður af nábúunum hans, undu maður, enn einkunnar hjálparsamur við gjerði og gángandi. Hvað, á þessum Eðavöllunum, búa nú tvær bændur, af bænduns skjáldi kalla þúlíjkjer útmeðnjir djáfulsins Ástanz sáðvarlausir sadfantad! og galþrovskar! og steinnittar sáðsvantar og sáðanlausar, sadbuttaklussur! og nauðbeigða andleg niðvinir og ísur hinns dimma og vaðnúmma minkenanna mikla jáfnuðs!!. Það eru þessum þessara nautnitta manninnstinga, og óeiðjafnaðaga, uppdáðgustu skeinggjörðjinga á skjáldi lífsins, og hundheðna hunda! — Ingjaldur Þorsteinsson, heitir annar bóndinn, enn jeg nefna, og það er víst! að hinn bóndinn heiti Þórður, og sje Ólafsson. Enn hvað um það; þeir eru einhverjir hinir mestu manninnuðar á landinu Íslandi. — Ekkjeð mun jeg hverve fjandann kjellinga skrattanum þeirra heita; Enn þorvera eins og þeir, og hafjir þá skömmu skjet, skjótaðnum bjagti, hann þeir og þar eiga hlut að máli. Sama er að segja, um alt það 6. nakk (= hérkjeð) sem hjá þú er, — þessum hvarvetnaðjir "bjónnum" !! — —

Þessjir bændur!! og þeirra konur, og hérkjeð það sem hjá þú er, stafnaði mjer á þann hátta, sem jeg var nýstunn búinn að tala hjá þjer við. — Jeg sannsje bæði þessa manninnuða, að hjá mjer hest, frá heimili þeirra, afnaðt Hjónaðsvottunnum þessi Hjónaðsvottur var nýstunn fast þjer undann Túnjið á Eðavöllunum. Hestinnum elltaði jeg að réða ifir vötnin, þú þau voru nýstunn á sund, enn jeg gángandi, eins og oftast, þá jeg er á ferð, enn þessari ferð, eins og altjent, var jeg með nakkunhundruð málverka minna og nitvenka, annars, hefði jeg aldjei komjið þau, þá skjáldi jeg aldjei, hefði jeg verjið laus og ljúgur, hefjið þá unnu hest ifir vötnin, haldur sjunt þau, og vana þau þó ovjið strang, sleð á og fláegtu gjáti, fast uppat hönd, enn þau vanna upunnum hálsinn á mjer, enn á gaggainstrángannum hjelt jeg áfannari hendinni, þjer afan náfat mjer. — Hestarnjir vonu alt í kvingunum tiljið, á Eðavöllunum, 12. at dáta, og þó vildu þessjir mannhundar aldjei, eða tímda aldjei, að ljá mjer hest upunnum vötnin. Flækdomi enn þá, þú þer betur. Jeg veit þó aldjei, hvurt þau enn þá! þó hald jeg það. Aldrei hefi jeg vaðjið eins strang vöttu, og kvaðt mikjit, á ofi minni, á öllu Íslandi. Þau kústuðu gnjáti, með svo mikla vatni og afli, að gnjátjið helmandi mig allann, á fötunnum, og nær þú fátbrant mig, og blóð- og blámandi alla hljeðina eða sjónna þá á mjer. er í strammiju lá. Jeg hjelt jeg mundi þá og þegar fátbrotna, eða lærbrotna, eða jafnvel sjúubrotna. eða þá að ödvanum kosti falla undann kall, þú hágy gnjátsins, sem altaf buldi á mjer, dró úr mjer svo mikjit af afli mínu. Þessutann var jeg þá ovjið veikur, hvatur og þrótthjitill, af mikaðjanni laga og sulti og fl. fl., bágjinda, sem af mjer ónautn unnu þar mandjir, á alla vegu. Jeg ábirgjast það: að einnjinn hefði þá vaðjið Hjónaðsvottur í Skagafjarðarsýslunnum Íslendíngannum o. fl., þú hann var aldjei þar, eða þau, á hestunnum, utan annann mestu krafta vöðgunnum og stólvagnjinnum, þú aftjir þú enn þau bræð þarna undann Eðavöllunum. Mig hindraði aldjeð þá af sinda þau á þetta sinn utann vagnjinn þeir, er jeg var með í þeirri ferð, sem jeg hefði aldjei gjetað náð náðt þá vatn, hefði jeg sjet þau, enn áðjiðt hefði það verjið hettunnunna fjiðjir mig, af sinda þau enn vatn, vegna ens mikla gnjátkasts og vatnsþúnga. Var það aldjei skemalaus af sinja mjer unnu hest lán upunnum vötnin, þegar mjer þá svo mikjit á, nýstunnum þú á kjálinn? Enn vana þú á bafka vatnsins, af falla máthi. — Það var þeim af kjenna, þó jeg hefði dáðjit í vötnunnum, — og í þeirra ábirgt var þá, lífs og lífhanir minn. Það er jeg hrodder unnu af lágjin hefðu áðjitið það þannig, hefði jeg haviðt á þau!? — Enn Guði sje lof! jeg kómst af! —